

Capitolul I

Se strinse înfrigurată în ea. Tremura sub rochia de casă lucioasă, ca și când n-ar fi fost în miezul primăverii. Urmărea cu ochii rotunzi strada, atît cît o putea zări, cuprinsă între brațele lungi ale zidului ce împrejmuia grădina. Își apropie obrazii de fereastră, pînă ce ei întîlniră geamul răcoros. Tresări. În spate se afla odaia cufundată în umbră, cu tivul mobilelor difuzat în întunec. Cunoștea precis unde și cum era așezat fiecare obiect în încăpere, și neclintirea lor de atîția ani n-ar fi putut-o uita niciodată. O imagine înfiptă în creierul ei, un tipar fără putință de transformare. Răsuci zăvorul și deschise fereastra larg. Printre aripile ei primitoare își aplecă trupul în jos cît mai mult peste pervaz, cu o ciudată dorință de fugă... Pe urmă, cu o răsucire dureroasă și prietenă, se întoarse la măsuta pe care se odihnea albumul cu fotografii. Căută din nou în el, răsfoindu-i paginile, a cîta oară?... Căută o poză așa cum arăta ea, în clipa asta, dar băgă de seamă că nu găsește. O luă de la capăt fără a se putea hotărî asupra nici uneia... Înainte de clipa asta, fusese mulțumită de felul în care arăta ea în fotografiile înșirate în album. E adevărat, nu le privea așa cum le privea acum cînd căuta între ele o poză în care „ea“ întregă, să fie frumoasă. Acum toate o nemulțumeau.

Se opri asupra uneia în care sta rezemată cu mîinile pe spătarul unui scaun. Ținea capul ușor dat pe spate

și părul tuns ca la paj, cădea în valuri mari. Poza i-ar fi plăcut de asemenea și zîmbetul și expresia ochilor. În special expresia ochilor îi plăcea... Și gîtul... Coborî privirile, fluturîndu-le pe volanele ondulate ale rochiei. Nemulțumirea o cuprinsese din nou. Nu... Nu... se împotrivi. Fotografia era prea veche... nu se mai purtau volane... Cît de mîndră fusese de rochie, pe vremea cînd se fotografiase. Acum băga de seamă că rochia era boțită. O adusese la fotograf învelită în hîrtie și pe semne se încrețise sub apăsarea brațului.

Era fotografia ei cea mai bună și iată acum o nemulțumea cu totul. Dezlipi poza. Se uită încă o dată la ea, atent. N-avea importanță, își spuse căutînd să risipească nemulțumirea. „El“ nu dorea să-i vadă decît chipul, ochii... Așa-i spunea... Nu se va uita în jos la rochie și chiar dacă o va face, nu va băga de seamă. Apropie cartonașul subțire și se examinează din nou cu atenție. De sub volane, piciorul, ieșea întors într-o poziție forțată de repaus. Piciorul pe care-l socotise ea partea cea mai frumoasă a trupului înainta de sub tivul volanului ca un băț, ca o proteză încălțată într-un pantof de duzină. Tocul sta pornit spre spate, așezat parcă acolo ca să caște arcul tălpii. Unghiul ce-l forma cu el sta obtuz și amenința să se dubleze. Nu putea trimite poza pe care pînă în clipa asta o socotise cea mai reușită dintre toate cîte le făcuse de-a lungul anilor. Atunci care? Dacă asta nu era bună, cu atît mai mult celelalte răsîndite în album, făcute la întîmplare.

Trebuia să se hotărască asupra uneia, și cît mai repede. Se întoarse și rotînd ochii zări cadra din perete. Se îndreptă spre ea, apropiindu-și fața de ramă. Da. Era o fotografie reușită... Obrajii colorați cu roz și genele în arcuri ușoare bine aranjate cu vîrfurile peniței. Dar cum avea să trimită o fotografie mare, înrămată?!... Nu, nu era prudent și ce ar gîndi despre ea.

Mai răsfoi o dată albumul și își aminti de o casetă cu fotografiile mărunte și vechi. O nesiguranță ciudată o îndemna să-și caute chipul de demult nu cel de acum și descoperi cîteva cartonașe, pe care le strînsese. Luă alte două-trei poze din album și le așeză alături de poza cu rochia încrețită. Acum le privi pe toate, deodată. De la

una ar fi luat capul să-l așeze pe trupul alteia, înșurubînd brațele de la o a treia.

Era profund necăjită și nu mai știa dacă nu cumva trebuia să fie mai nemulțumită de ea în viață, așa cum era. Fără îndoială, ea era urită și rău făcută ca să arate așa ca în cartonășele înșirate pe masă ca într-o pasență bizară. Se îndreptă spre oglindă. În apa lucie luminată de becul de deasupra se văzu ca întotdeauna cu același zîmbet luminos, cu aceiași ochi stranii deschiși cu mirare, parcă în acea clipă asupra lumii, cu sprîncenele desfăcute spre tîmple, cu fruntea limpede. O nemulțumire încercă să mijească, pe care Bogdana o respinse ușor. Palidă... prea palidă... și totuși... de ce nu sînt acolo așa și brațele și picioarele... și tot ?

Reveni la masă înfrigurată. Va trebui să se hotărască, ca el să nu aștepte. Simțea balanța oscilînd nesigură în ea, mai nesigur ca înainte, în vreme ce orînduia pe masă fotografiile și în sfîrșit, cu un gest repede și hotărît le strînse brusc, strecurîndu-le în plic. Lipi marginea în grabă cu teama de a nu se răzgîndi. Apucă un stilou și rămase cu el în mînă, nemișcată. Trebuia să scrie numele lui pe plic... Da... Dar parcă-i fugise din minte... Parcă literele, silabele ce-l alcătuiau s-au schimbat între ele, ca într-un rebus complicat. Doamne, șopti, înecată de emoția gestului făcut, de înfrigurarea celui ce avea să-l facă : acela de a-i scrie numele pe plic și a-l trimite lui. Deschise cartea de telefon, căută numele, adresa... Da... Era același, așa cum îl știa lipit în ea, mare, întreg, strecurat într-însa ca un fir de apă într-un nisip, lipit pe creierul ei, pe ființa ei, revenit în conștiința ei ca prundișul de sub o maree. Așeză vîrfurile stiloului pe plic și scrise tremurat și nesigur numele Amaru. Era îmbujorată, și inima-i bătea... bătea ca și cînd nu ar fi scris un nume și o adresă, ci o fierbinte scrisoare de dragoste. Se rezemă cu spinarea de fotoliu. Respiră des, parcă ar fi alergat. Seara era înaintată... Prin fereastra deschisă intra răcoarea nopții. Strada era pustie, nu se auzea nimic afară. Lumea parcă murise, numai ea trăia în odaia invadată de lumina dulce a veiozei, ea și taina ei, care o umplea de fericire.

Telefonul sună strident și ajunsese la urechea ei ascuțit parcă un burghiu de foc și-ar fi făcut drum în văzduh.

Se repezi spre aparat, ridică receptorul sugrumindu-i apelu. Îl așază la ureche în vreme ce inima își spori bătăile, ca un ciocan vătuit ascuns în trup. Izbiturile lui se înmulțeau repercutate în ființa întreagă. Se temea să nu audă și cel ce o chemase, vîltoarea ce o cuprinse. Depărtă receptorul de tîmpla sub care sîngele se zbătea vijelios.

— Jeanne, Jeanne... curse pe fir o chemare tainică și aprinsă. Tu ești ?

Numele rostit atît de fierbinte, îi topi ființa. Se lăsă greu pe scaun.

— Da, eu — șopti.

— Jeanne... Jeanne... Îmi trimiți azi ? De cînd aștept...

Glasul cerea blînd, cald, cum cere un om însetat o cupă cu apă răcoritoare.

În ea se rupeau toate împotrivrile. Nu mai putea spune nu. Cum de nu-i împlinise dorința de atîta vreme ?

— Le-am pus în plic, spuse, vorbind și ea tainic. Trimite după ele.

Auzi un oftat adînc, cald, care ajunsese la ea, se încolăci în melcul urechii și fugi după sfîrcul ei, în jos, spre gît. Fiorul se răspîndi pe spatele întreg ca o rețea fină, ca o încălcire de fire reci și subțiri lipite pe piele. Se încordă dureros, forțînd timpanul să cuprindă și cea mai infimă vibrație, lipind urechea adînc pe receptor, să nu piardă nimic din cele ce curgeau spre ea de dincolo, din capătul celălalt al firului. Se aplecă peste pîlnie și șopti :

— Val.

— Da, Jeanne...

— Mi-e teamă...

— De ce... spune de ce ?

Bogdana se opri. Respirația n-o mai ajuta, tăiată scurt din pieptul muncit.

— Spune Jeanne... Spune scumpa mea...

Numele pe care el i-l dăruise, o înfioră. Îi spunea Jeanne. Îl rostea într-un anumit fel, care o umplea de o dulce stare.

— Mi-e teamă că n-am să-ți plac... Nu vrei să mai amînăm cîteva zile ? Mă tem că ceva din mine, din înfățișarea mea, nu va fi așa după cum gîndești tu... Cum dorești tu să arăt. Poate că nu intru cu totul în tiparul pe care l-ai alcătuit pentru mine, și atunci ce mă fac ?

— Jeanne, reluă vocea, încet, cald ca un șuier fierbinte. Tu nu poți fi decît așa cum ești... Știu bine, simt că ești întocmai cum vreau eu, cum mi-am dorit eu să întîlnesc pe cineva... Nu-ți fie teamă.

Îl imaginează pe Val șezînd în fotoliul din casa lui, aplecat deasupra pîlniei... Nu, deasupra urechii ei, căci urechea ei era acolo și într-însa picura el cuvinte calde, vibrante, ca un balsam prețios căzut picătură cu picătură în trup. Ca de atîtea ori glasul o învălui în modulațiile lui alin-tînd-o ca într-un leagăn. Se împotrivea acum fără voință. Nu mai găsea nici o fărîmă într-însa. Sta cu receptorul lipit de tîmplă, cu gura asupra capsulei de ebonit. Părea că prin ea trece răsufierea lui umezindu-i buzele, aburindu-i părul de lîngă ureche, cuvintele trecînd pe obrazul ei ca o boare nevăzută.

Niciodată nu-i venea să creadă că între ea și el se întinde un fir lung și nesfîrșit, strecurat pe sub clădiri, pe sub străzi. O rîmă uriașă purtătoare de cuvinte. Nu... Nu și-l putea închipui în vreun fel. Înalt sau scund voinic sau delicat. Nu... el nu era decît voce... Atît... Aflată foarte aproape... Undeva, vîrîtă sub pîlnie, sub fundul aparatului... Poate sub măsuță... Poate pulverizată în vîzduh... Dar nu departe. Mai curînd în ea, decît la capătul celălalt al orașului.

Se aplecă asupra microfonului și șopti ușor, ca într-o amorteală.

— Dar și tu Val... Nu-i așa că-mi trimiți și tu?

— Desigur, desigur, se precipită vocea, exultînd de o bucurie fără seamăn. Îți mulțumesc, iubito.

Ultimele cuvinte se revărsară asupra ei ca un șuvoi de lavă care o ardea dar o și împrăpăta, căci ritmul inimii ei cînta în piept o muzică ascunsă.

— Bine... Bine... atunci aștept, a șoptit în urechea lui lipită aproape de buzele ei fierbinți, cu toate că între ei se afla firul telefonului.

Așeză receptorul în furcă. Se ridică încet din fotoliu ca și cînd pînă atunci ar fi fost aplecată peste o fîntînă, în apa căreia s-ar fi căutat pe ea însăși, amețind. Se îndreptă spre dormitor, cu spatele apăsător de o povară grea, cu picioarele dureroase, tîrîte cu greutate pe parchet. Întinsă pe pat dreaptă și rigidă, cu coatele lipite

de trup, simți tremurul ce o cuprinse cum se potolește, fără însă să dispară. La început el se strînse, bulă de aer într-un tub de apă după agitare. Se mai clătină de câteva ori, căutînd echilibru, fugind după vechea așezare și găsiînd-o, se stabili în ea cu un imens gol.

Capitolul II

Simțise golul într-însa dintotdeauna. Fără îndoială de când venise pe lume. O însoțea pretutindeni. Nu-și putea imagina că ar putea trăi fără senzația de pustiu ce o stăpânea. Își simțea trupul ca un trunchi găunos, ca o peșteră mare, goală și întunecoasă în care se întâlneau toate vinturile. Întinsă pe pat, cu zvicnetele lăsate în ființa ei de convorbirea cu Val Amaru, încercă să se aplece peste trecut, readucându-și în conștiință întâmplări mici, dar cu semnificații grele, puncte de goblen în tapiseria vieții ei.

Descoperise prezența golului din ea într-o zi pe neașteptate, ca o lumină ascunsă, de peste care ai tras brusc perdeaua ce o acoperea. Încerca să-și reamintească limpede clipa aceea. Când a fost oare? Când s-a spart limita dintre subconștient și conștient? Când s-a infiltrat în terenul nisipos al sensibilității ei, vinișoarele subțiri și rezistente ale păienjenişului ascuns și dureros? A fost cald sau frig în ziua aceea? A apărut oare soarele la orizont tot de unde apărea în fiecare dimineață, de după acoperișul de țiglă roșie a viliișoarei albe cu aer de Balcic aflată vizavi?

Nimic nu se mișcase de la loc. Totul curgea obișnuit, așa cum se înfăptuia de atîția ani...

Într-o dimineață văzuse acoperișurile roșiatice ale clădirilor de peste drum, albe. Albă era toată lumea și cer și stradă și copaci. Parcă toate ar fi dispărut. O frîntură de secundă i se păruse că ea însăși nu se mai află în

casa ei, că se trezise în acea dimineată în altă încăpere din altă stradă, chiar în alt pat... Nimic nu mai era cum a fost. Panica a cuprins-o, o panică ce o simți uneori noaptea când te trezești brusc și nu-ți dai seama de poziția ta în pat, de a patului în odaie și a zidurilor ce te înconjoară. Nu-ți dai seamă dacă nu-ți stă cumva capul la picioare și nu-ți amintești unde se află soba. Bijbii bătînd cu miinile, să aprinzi lampa pe măsuță, pe care, amețit o cauți tocmai în partea opusă, în partea în care tu ești convins că trebuie să fie. Toate încercările se petrec fulgerător de repede, și-ți pare că treci alături de nebunie, că dacă nu vei dezlega îndată amețeala ce te apasă ca o pîclă pe creier, nu te vei mai putea stăpîni să nu strigi, să nu dai din picioare sau să-ți rupi cămașa de pe tine.

Ceva asemănător simțise Bogdana în acea dimineată de iarnă cînd, după ce-și frecase ochii ca să-și revină din oboseala somnului, nu zărise în rama cafenie a ferestrei, ca într-un tablou ciudat, acoperișul întreg al casei cu aer de Balcic de peste drum și jumătate din acoperișul casei alăturate. Știa că între ele se află o grădină în fundul căreia se zăreau țiglele roșii ale caselor din strada paralelă cu a ei și în acea dimineată nu zărise între brațele ferestrei decît o pată albă, un abur opac, lipit aproape de geamuri. Căuta să deslușească în acest abur lăptos, conturul lumii cu care era obișnuită, dar nu-l găsi. Însămîntată, se ridică între perne, rotînd ochii în odaie, lipindu-și privirea de toate mobilele din încăpere, de dulapuri și covoare, de lucrurile familiare, silindu-le să-i amintească, să o asigure că se afla la ea în casă, în același pat în care se culcase aseară. Nu reușea. Știa cu precizie că de o mulțime de ani, în biroul alăturat, pe zidul din stînga era atîrnat un medalion cu o bufniță zugrăvită pe el, pe care în dimineata asta, mai mult ca oricînd, l-ar fi dorit azvîrlit la gunoi sau ascuns în pod. Știa că pe bufetul din sufragerie, o bombonieră avînd o păsărică pe capac, nu și-a mișcat așezarea decît vremelnice, de pe șervețelul brodat pe masă și înapoi, în zilele cînd veneau musafirii... Pe cămin cele două sfeșnice din fier bătut, luate din casa părintească, stăteau neclintite în același loc, de la început. Se mira cum de greutatea anilor de cînd nimeni nu le

mișcase de acolo, nu săpase cu ele loc, adîncindu-le în teracotă. Zări și termometrul de perete, cu coloana întreruptă în trei-patru locuri, atîrnat strîmb lîngă dulap. Vedea, avea intuiția clară că nimic nu se schimbase în casă, nimic din cele ce o înconjurau nu se clintise peste noapte dar toate aceste certitudini nu putură împiedica clipa aceea de răsturnare a lucrurilor. O durere mică se înfipse deasupra ochilor încordați care priveau prin rama geamului larg, căutînd echilibrul în statornicia peisajului cunoscut. Și, într-adevăr, îl găsi. Reuși să deslușească în aerul de dincolo de fereastră, acoperișurile încărcate de zăpadă. Da... Răsturnarea lumii venise de la zăpada căzută bogat peste noapte, topind diferențele de culoare, copleșite de omăt. Îi veni să rîdă, ca de un rău de care a scăpat, fără de fapt să fi dorit să se scape... Un rîs mic... Un scîncet... Amețeala trecută peste gîndul ei o clipă se pierdu cu un fior. Se îndreptă între perne cu o lumină mare în ea. De ce-i fusese oare frică? De ce crezuse că nu se mai afla în camera ei? De ce i-a fost teamă că a fost smulsă din rînduiala de toate zilele și transportată între alte ziduri? Sentimentul de provizorat care o însoțea de ani întregi, se ivi mare și întreg. Se scutură ca de un gînd rău. Pe dinaintea ochilor se închegă amintirea unui alt geam. Mic, strîmt, așezat chiar sub streășina clădirii, a unei clădiri cu nouă etaje, una din cele mai înalte ale Bucureștiului. Întîiul lor cămin. Al ei și al lui Drăguș. Numai acolo nu vedea nimic înaintea ferestrelor. Doar cerul, uneori alb, alteori vînat ca un petec de catifea împodobit cu nasturi de aur, strecurat zgîrcit pe sub streășina lată. Ca să poată privi strada, trebuia să se strecoare cu jumătate din trup afară, pe fereastră, aplecată aproape vertical. Lumea apărea, văzută de la această înălțime, ciudată. Clădirile care înconjurau casa cu nouă etaje, străzile, curțile, orașul întreg, erau întinse, plate. Nu le putea sesiza adîncimea. Avea impresia că o pînză colorată se întindea acolo sub dînsa, o pînză pe care cineva a desenat căsuțe de poveste, grădini cu peluze verzi și proaspete, cu mici marchize cu geamuri colorate, miniaturi ciudate, între care se înălța greoi și amenințător, colosul cu nouă etaje. Sta ceasuri întregi aplecată afară peste stradă, urmărind jocul copii-

lor de jos. Uneori se aștepta să vadă ivindu-se o mină uriașă, gata să înșface căsuțele de subțiori, să le mute mai încolo, să smulgă copacii cu rădăcini cu tot, să-i poarte prin văzduh și să-i sădească în altă parte. Ori vreun copilaș speriat de palma mare a uriașului amuzat de lumea de furnici în care s-a rătăcit.

Dar nu se întâmpla nimic în lumea cu o singură dimensiune. Până sus la ea, nu răzbătea nici un sunet, nici un zgomot. Doar rar de tot tăcerea era sfișiată de claxonul vreunei mașini. Dincolo, peste Dîmbovița, în lumea ireală care i se înfățișa, zărea boi înjuțați la căruțe, mîinate spre piață de către țărani, zărea automobilele alunecînd ca un vis, vedea trecători care se îndreptau încoace și încolo, gesticulau, trăiau, desigur vorbeau dar ea nu-i putea auzi. O perdea se ridică de pe mal, paravan nevăzut dar simțit de ea, în pinza căruia se oprea viața. Ea rămînea pierdută în adîncul ce-l făceau cele nouă etaje, într-un fel de acvariu cu apa prefăcută în văzduh.

În zilele ploioase, perdeaua se îngroșa, sură și pîcloasă. De după ferestre, Bogdana zărea departe silueta orașului. Acoperișurile clădirilor moarte și depărtate, și diarele subțiri de fum ce se ridicau din coșuri. Sub apa ploii, țiglele aveau o culoare de sînge. Copacii dintre clădiri păreau nori întunecați proptiți în trunchiuri; fuioarele de fum se ridicau spre bolta grea ca niște degete tremurătoare îndreptate spre cer. Asculta picăturile rotunde care izbeau acoperișul și vîntul care vuia pe lîngă ziduri. Era atît de izolată de lume. În încăperile pustii ale apartamentului, se simțea ca o navă eșuată undeva și părăsită de întreg echipajul. În asemenea zile dorea un pîlpiit de flacăra... Să îngenuncheze în fața unui jăratec aprins, iar boarea lui fierbinte să-i mîngîie obrajii. Radiatorul în care se vîra, o rănea cu muchiile lui ascuțite, multiplicat ca niște sulite așezate unele lîngă altele.

Din acea ciudată dimineață de iarnă, cînd i se păruse că lumea a pierit, cînd tresărise ca de o încercare de smulgere aprigă dintr-o existență, Bogdana ieșise din tunelul unei vieți pe care o străbătuse pînă atunci mecanic, cu ochii legați și sufletul strîns în încuietori grele.

Se simți scuturată brusc, ca și când cineva ar fi apucat-o de inimă ca de un miner bine înfipt în zid și ar fi smucit. Golul, element statornic al ființei ei se destrămase în apa intimă. Furtuna se încurca în colțurile cele mai întunecoase ale ființei ei și asista surprinsă la lupta ce se da într-însa, cu o curiozitate încordată — cîmp de bătălie între două existențe. Starea de totdeauna stîrnită de la locul ei, alerga în ea înnebunită, căutînd vechea așezare, gonită de ceva nou și încă neprecizat. Părea că strînge în piept un șoricel scăpat într-o odaie, mare, goală, căruia i-ai astupat gaura în zid și care nu găsește nici o mobilă, nici un dos de scaun sau de canapea, după care să se poată ascunde. Sîngele, fugea în ea în cercuri mari, se rostogolea peste înțelegere, sleind-o.

Se lăsase din nou între perne, cu privirile fixate în tavan, ascultînd încordat mișcarea din ființa ei, un fel de zgomot de ancoră salvatoare, aruncată în mare. Privirile i se opriseră atunci pe o știrbitură de ipsos aflată în rozeta ce înconjură firul lămpii. În clipa aceea se liniști ca și când acea lipsă din coroana de ipsos, ar fi fost un semn de echilibru în furtuna dezlănțuită, care se liniști. Golul din ea dislocat o secundă, își găsi vechea așezare — bietul șoricel izbutise să descopere o bucățică de hîrtie după care se ascunse. Dar adăpostul șoricelului se dovedi vremelnic, căci tulburarea la care asistase, o făcu să înțeleagă că purta în ea un pustiu, pe care în clipa aceea îl simțea cu intensitate. O neliniște conștientă începu a o însoți ca și o stare de încordare permanentă. Aparent nimic nu intervenise, nimic nu se mișcase din loc. Doar un mic proces de trecere din subconștient în conștient se consumase și Bogdana luase act de „ea însăși“, la început vag și mai pe urmă complet și întreg. Ca un rîu întors brusc din drum ce se abate de stavilă pînă își formează o nouă albie în care va curge poate spre alte locuri, ori poate printr-un înconjur obositor va reveni la același punct unde ar fi trebuit să ajungă de la început, ființa Bogdanei se întregi în acea dimineață copleșită de întia zăpadă sub semnul unui început ce putea fi doar o abatere vremelnică, ori o părăsire definitivă.

Capitolul III

Prin fereastra deschisă, năvălea asupra ei o zăpușeală uscată, de început de vară. Zgomotul orașului încă trează la ora asta, cu Flora, Susana și alte grădini de vară zumzâind de petrecăreți, nu ajungea pînă în acest cartier de vile, unde se mutase de curînd familia Drăguș.

Bogdana, întinsă pe pat în dormitorul ei, contempla bolta translucidă, luminată de argintul lunii. Un miros de pămînt reavăn umplea încăperea, urcat de la grădina din fața vilei. Pe măsută se afla plicul cu fotografiile, pe care era scris numele Val Amaru. Aștepta...

Deodată soneria zbîrnii. Sări în sus, speriată. Nu auzise răsunetul unor pași pe dalele din curte. A adormit? Cu neputință. Făcu un pas spre ușă, complet dezorientată, apoi se întoarse și apucă plicul. Îl scăpă din mîină. Se aplecă, îl ridică și-l așeză din nou pe masă. Soneria se auzi din nou. Era năucă? Uitase ce trebuia să facă? Cea din urmă fibră a ei tremura.

Se repezi la ușă. În prag se afla un bărbat. Acesta salută cu mîina la șapca pe care scria „Comisionar“ și-i întinse un plic. Bogdana îl luă, se uită la om, simțind că toate gîndurile din cap s-au spulberat. Aștepta ca omul să plece, dar acesta nu se mișcă.

— Aveți să-mi dați un plic, coniață, vorbi comisionarul. Așa mi s-a spus.

— A, da... sigur, biigui Bogdana, înecată de emoție, de taina celor ce se întîmplau, de curajul pe care l-a avut

acceptînd să i se trimită în miez de noapte plicul care-i frigea acum degetele. Așteaptă te rog, spuse, și amețită, trecu în încăperea cealaltă. Luă plicul de pe marginea măsuței, se întoarse, îl dădu comisionarului, într-o grabă care o făcu să închidă ușa repede după ce aproape îl împinse cu ea pe omul aflat în prag. Dar în clipa cînd auzi pașii coborînd, deschise ușa din nou și strigă :

— Stai o clipă...

Se repezi la dulap, căută mărunțiș. În grabă răsturnă pe parchet cutia în care ținea banii. Monedele se rostogoliră pe jos. Zgomotul lor părea că-i sparge timpanele. Le strînse și alergă la ușa pe pragul căreia aștepta comisionarul. Îi umplu palma cu ele.

Toate se petrecuseră în vîrtej, dar îndată ce ușa se închise, îndată ce auzi pașii omului tocăind pe potecuța de dale ce ducea la portiță, un calm încremenit o cuprinsese. În mină, plicul îi atîrna greu. Reveni la pat ca la un adăpost vechi și sigur în care-și căută locul adîncit în saltea. Nu era nerăbdătoare să-l desfacă. Ar fi putut păstra plicul alături de dînsa o veșnicie, nedeschis. Mișcă degetele. Prin hîrtia subțire simți rigiditatea unui carton. Se uită la adresă. Își privi numele scris cu cerneală verde. Literele abia se distingeau pe hîrtia albastră a plicului, trase una după alta, ca într-o fugă elegantă, fără eforturi. Doamnei Bogdana Drăguș. Nu știa ce să facă cu el. N-avea curajul să-l desfacă și să privească... Nu. Nu-l va deschide. Nu dorea să afle cum arăta el... Vocea de la telefon, Val... Căci Val trăia în existența ei fără contur, fără chip, fără limite. Nu era decît voce... O undă fără început și fără sfîrșit. Nu era decît nuanțe, mlădieri, curbă dulce de deal adîncită în văi răcoroase. Ținea plicul la piept cu mîinile încrucișate pe el, încercînd să și-l închipuie cam ce înfățișare putea avea, așa cum încercase și altă dată. Nu reuși. El nu era decît o voce despersonalizată, imaterială, care țîșnea miraculos din pîlnia neagră a telefonului... Mișcă degetele peste plic. Parcă-l mîngîia. Și totuși, trebuia să-l deschidă, trebuia

să rupă marginea de sus, să scoată fotografia, să privească, să vadă „vocea“. Neliniștea năvăli asupra ei ca un val puternic. Înainte de a-l „vedea“, căută din nou să înjghebeze în minte, repede, în câteva clipe câte mai avea pînă va rupe plicul, înfățișarea lui dorită, dorită tainic, ascuns. Să dea formă glasului... Să-i așeze cap, picioare, trup... „Cum aș vrea să fie?“, se întrebă mișcînd ușor buzele. „Cum?“ Se surprinse că nu-l dorea a fi nici într-un fel. Da, vocea de la telefon pentru ea n-avea trup. Venea de undeva, de departe, din adînc, născută prin cine știe ce minune. Așa, ca un sunet de gong, ca un aer trecut prin tuburi de aur. Amînase săptămîni această clipă, cu teama stranie de a nu transforma sunetul cu mlădieri impalpabile ce curgea prin firul telefonului, în ceva concret, a avea. Împinsese cît mai departe clipa confruntării. Acum clipa sosise. Trebuia să aibă curajul să-l vadă.

Rupse cu grijă marginea plicului. Virî degetele în el și cu virful lor tremurînd, trase cartonul. Se ridică și se apropie de veioză. Se aplecă asupra fotografiei lacomă. Inima îi bătea în piept, în tîmple, ochii îi erau împăienjeniți de emoție. Zări un profil de bărbat tînăr, cu buzele groase, bine conturate, cu bărbia moale și rotundă, parcă descoperi și o gropiță în ea, cu nasul puternic curbat într-o linie fină. Părul pieptănat peste cap lăsa liberă tîmpla, iar ochiul avea o lumină umedă, totuși fermă, străjuit de gene lungi întoarse în arc ca la femei. Haina avea o tăietură de ultimă modă, iar cravata cu desene mici japoneze, era legată într-un nod strîns, așa cum se purta. Se mai zărea umărul, reverul și aici se sfîrșea fotografia.

Se uita neclintită la fotografie și pe sub frunte fugeau gînduri întraripate. „Doamne! Așa arăta Val!“ repeta în sine. Așa era... De atîtea ori încercase să și-l închipuie cum se mișca, cum sta aplecat asupra aparatului de telefon cînd vorbea cu ea, cum arăta văzut din față, cu ambii ochi, cu gura întreagă, cu fruntea înaltă. Cercetă mai departe fotografia și simți că profilul sobru

o înspăimînta. Bărbatul de pe cartonaș o intimida prin armonia liniilor, dublată de cealaltă armonie, a vocii. Nu, nu se vor întîlni nicicînd, își spuse luînd o hotărîre crudă. O deznădejde se iscă la acest gînd. Un început de sfîrșit bănuit. O încetare a vieții ciudate și tainice pe care o ducea de cîteva vreme și care îi produse o durere aproape fizică. Alunecă pe pat, cumplit de istovită și se lăsă purtată de gînduri spre acea dimineată stranie de iarnă, cînd se trezise în așternut fără să deslușească prin fereastră conturul vilei de peste drum, punct conștient de plecarea a vîltoarelor ce au pus stăpînire deplină pe ea.